

DE DUITSE BUNDESTAG ZENDT EEN PARLEMENTARIER NAAR IJSLAND VOOR ONDERHANDELINGEN !

De Duitse Bundestagafgevaardigde, de heer Horst Grunenberg, lid van de S.P.D.-partij werd door zijn parlamentsfractie, die de meerderheid in de Bundestag uitmaakt, naar IJsland afgevaardigd voor besprekingen met betrekking tot de vangstrechten van de Duitse hoogzeevloot in de IJslandse wateren. Horst Grunenberg, die in de eerste week van juli zal vertrekken wordt vergezeld door de voorzitter van de Groep Landbouw en Voeding, namelijk de heer Karl-Heinz Saksowski eveneens uit de Duitse socialistische partijfractie.

Men herinnert zich de Duits-IJslandse wrijving die veelvuldig plaats hadden, gepaard met lichte incidenten bij de eenzijdige uitbreiding tot 50 mijl van de IJslandse territoriale wateren twee jaar terug. Met de thans heersende onzekerheid met betrekking tot een mogelijke verdere uitbreiding van de kustwateren door IJsland op basis van de duidelijke tendens die zich manifesteerde op de laatste zeeconferentie te Genève, aanziet men het in Duitsland van het grootste belang zo spoedig mogelijk te trachten tot een overeenkomst te komen met IJsland voor de vrijwaring van de Duitse rechten in kwestieuze wateren. In dit verband wijst men er op, dat beide bovenvernoemde heren eerst moge uitgenodigd worden voor een treffen met de Duitse mi-

nister van buitenlandse zaken vooraleer af te reizen. Dit onderstreept het duidelijk, zowel economisch als politiek belang dat de Duitse regering aan een overeenkomst terzake met IJsland hecht.

WAT DOET DE BELGISCHE REGERING ?

We vragen ons af of de Belgische regering geen gelijkwaardige stappen zou ondernemen, desnoods zelfs in overeenkomst met Duitsland of met de EEG-partners. Het is inderdaad zo, dat ook wij nog verdeigbare belangen in de IJslandse kwaters hebben, voor wat onze kleine, maar toch nog altijd onmisbare IJslandvloot betreft.

We hebben wel nota kunnen nemen van de voorhanden zijnde voorkeur van Frankrijk en Duitsland voor afzonderlijke bilaterale onderhandelingen met IJsland, maar een Europese Kommunauteit in zijn geheel, heeft toch zeker ook wel economisch iets te bieden aan IJsland als verhandelingspunt voor de erkenning van de traditionele visserijrechten in de IJslandse wateren ?

In ieder geval, gekonfronteerd zijnde met de haast waarmede landen zoals Duitsland en Frankrijk wensen onderhandelingen aan te knopen, mogen we zeker niet bij de pakken blijven zitten.

WAAR BLIJFT HET KON. BESLUIT VOOR DE UITBREIDING VAN DE TERRITORIALE WATEREN ?

Een zestal weken geleden schreven we in Het Visserijblad dat de Minister van Landbouw het Kon. Besluit ondertekend had, waarbij in gevolge de overeenkomst door de landen aan de Noordzee gelegen, te Berlijn in september 1974 overeengekomen was, binnen de 12 mijls zone alle visserij te verbieden voor vaartuigen van meer dan 50 Bruto Ton en 300 PK.

Sedert één maart 1975 is het de Hollandse vissers verboden met dergelijke vaartuigen in eigen 12 mijls zone te vissen en vanaf 1 juli volgt Duitsland.

Het is nu reeds meer dan zes weken dat op het handteken van Minister Chabert gewacht wordt, zijn juridische diensten geen tijd hebbend om deze eenvoudige zaak af te handelen, want ook de minister van Landsverdediging en van Buitenlandse zaken moeten er hun handteken onder zetten.

Het triestig getalm in het Zeewezen, is spreekwoordelijk geworden. Het is hetzelfde met de behandelingen die plaats hebben in de Onderzoeksraad voor Scheepvaart, waar talrijke belangrijke zaken blijven hangen. Waar het kabinet van diezelfde minister steeds snel beslissend optreedt, blijft alles op het Zeewezen hangen. Er schijnt daar nog niets veranderd.

Het verbond der kustvisserij en Hand in Hand Zeebrugge, hadden een onderhoud met de heer hoofdwaterschout, die reeds oprad voor het vissen binnen de driemijlszone, maar die verder nog niet kan optreden bij gebrek aan Kon. Besluit binnen de 12 mijlszone. Ook had een onderhoud plaats tussen Ct Schlim

de Zeemacht te Oostende en de heer Vandenberghe om te overleggen op welke wijze de Zeemacht zijn medewerking kan verlenen, zodra dit Besluit verschijnt. Zo pas kon meegedeeld worden, dat de Zeemacht in samenwerking met de hoofdwaterschout zal optreden binnen de drie mijlszone en zodra het Kon. Besluit verschijnt, zal de bewaking desnoods met twee à drie schepen van de Zeemacht binnen de 12 mijlszone geschieden.

Maar ook de hoofdwaterschout moet een agent aan boord kunnen zetten.

Gezien het groot belang van de zaak voor de ganse kustvisserij, de kweekplaatsen, enz... te kunnen beschermen, is het dus een uiterst belangrijk vraagstuk. Men schijnt dat op het Zeewezen niet te besfeffen.

Waar Ct. Schlim en zijn Zeemacht, hoofdwaterschout Vermeulen en zijn staf, paraat staan is het nu aan Brussel nog wakker te worden voor die heren vacantie nemen.

En waar blijven onze volksvertegenwoordigers en senatoren om de minster van Verkeer of liever zijn diensten van het Zeewezen uitleg te vragen omtrent die onaanvaardbare traagheid en gebrek aan verantwoordelijkheidszin van Hogere Ambtenaars, die sedert september van vorig jaar in 't bezit zijn van een Besluit door de landen aan de Noordzee gelegen om de drie mijlszone tot 12 mijl uit te breiden voor alle vaartuigen van 50 Bruto Ton en 300 PK. ?

Of moeten we hier namen openbaar maken ?

VOOR WANNEER EEN GEMEENSCHAPPELIJKE MARKT VOOR DE VIS ?

Te Brussel heeft men een Gemeenschappelijke markt voor de landbouw, waarvan de legendarische maratonzittingen reeds verscheidene malen de koppen van de kranten kregen. Van het ogenblik dat in één of ander land van de E.E.G. een bijzonder landbouwprobleem ontstaat, buigen de ministers van de landen die hiervan deel uitmaken, zich gezamenlijk over de problemen en komt men, hetzij tot een landelijke, hetzij tot een gemeenschappelijke oplossing. Voor dergelijke oplossing zijn geen inspanningen en geld te gering. Waarom kan dit ook niet voor de sektor van de vis ? Voor de landbouw, waar bij herhaling de toestand ook niet zeer rooskleurig was, heeft men de gemeenschappelijke voorkeuren, de richtprijzen, de gewaarborgde opbrengsten, de subsidies voor de stockage van de vlees- en boterbergen, de sluiting van de grenzen van de E.E.G., voorkeurbehandelingen voor één of ander gemeenschapsland, enz... Voor de visserij heeft men praktisch niets gedaan. Frankrijk zit met het probleem van de tonijnvisserij, de kreeftjessvisserij en de grote diepvriesstocks, Duitsland, België en Nederland hebben hun eigen specifieke problemen. Wat wordt er gedaan om aan deze problemen tegemoet te komen ? Welke verstandhouding heerst er onder de landen van de EEG om wederkeerlijk elkaar te helpen ?

Integendeel, Italië koopt de Spaanse tonijn en leent zich voor een gekamoufleerde Japanse doorvoer van tonijn naar andere landen. Duitsland koopt de Japanse tonijn aan dumpingsprijzen. Noorwegen, een land dat zich buiten de E.E.G. wenst te houden, overspoelt de Europese Gemeenschap met invoer van vis. Oost-Duitsland krijgt het klaar om kabeljauw diepvriesfilets in te voeren aan 24 fr. het kg. ! De grenzen van de Gemeenschappelijke markt staan open voor, hetzij gekamoufleerd, hetzij officieel toegelaten invoer uit derde landen.

Meent men van hogerhand dat het nog geen tijd is om daadwerkelijk tussen te komen en in de eerste plaats de visserij van de landen van de Europese Gemeenschap met gemeenschappelijke maatregelen te beschermen met daarbij nog speciale te nemen maatregelen voor de specifieke noden van de afzonderlijke landen zelf ? De boeren hebben heel wat maatregelen afgedwongen met op straat te komen en het verkeer te blokkeren. Wacht men bij de verschillende regeringen eveneens op dergelijke maatregelen vanwege de visserij vooraleer ernstig de problemen aan te pakken. Moeten de vissers eerst de havens gaan blokkeren en op straat komen vooraleer men zich zal beraden over de te nemen maatregelen ? We kunnen bijna niet anders dan deze klasse van vergeten mensen dit ter overweging mede geven. Men zegt wel dat de malaise in de visserij een algemeen verschijnsel is, dat zich ver buiten de Europese Gemeenschap uitstrekt en voordoet, dat aldus de oplossing in feite internationale maatregelen vergt. Dit neemt echter niet weg, dat de E.E.G. haar partners kan beginnen

te beschermen tegen concurrentie van buiten uit, en dan vooral tegen ongebreidelde invoer. We zijn overtuigd dat de prijs die de producenten in de afslag krijgen, eveneens afhankelijk is van invoer uit derde landen. Waarom maakt men de diepvriesvisserij niet weg zoals men het deed in de EEG met de boter- en vleesbergen ? En het ging daar nochtans om beduidend groter kapitalen ! Zijn de vissers niet zo goed als de landbouwers ? Waarom maakt de EEG ook geen gebruik van drukkingsmiddelen tegenover derde landen om voordelen af te dwingen voor hun eigen visserij ? Waarom laat de EEG bv. toe dat hun eigen partners buiten de rijke vangplaatsen rondom de IJslandse kusten gesloten worden om dan aan dezelfde IJslandse visserij de mogelijkheid te bieden hun produkten in de havens van de E.E.G.-landen te komen afzetten ? Er zijn inderdaad zoveel bedenkingen voor de visserij en de vissers die hen tot de konklusie laten komen dat ze zeer stiefmoederlijk behandeld worden. Er is dus niet alleen nood aan nationale organisaties en verstandhouding onder de visserij, maar zelfs aan een intergemeenschappelijke organisatie en verstandhouding om met harde middelen maatregelen af te dwingen. De kruik gaat inderdaad zo lang te water tot zij barst.

„Sprokkel”.

Nota : 't Zal in elk geval niet de wijze zijn waarop de Rederscentrale de belangen van de reders dient, welke de Belgische visserij zal redden.

Het nieuw ontslag van verschillende beheerders vorige week, heeft aangetoond wat deze van het beleid van hun enkele leiders en hun sekretariaat denken .

OVERBEVISSING VANWEGE DE DIEPVRIES- VISSERSSCHEPEN

Vier diepzeetrawlers van Bordeaux, namelijk de „IJsland”, de „Groenland”, de „Finland” en de „Jutland” die hun vangst aan boord invriezen, hebben in één enkel jaar, of in 911 zeedagen samen, volgende hoeveelheden gevestigd : nagenoeg 6 miljoen kgr. kabeljauw, 704 duizend kgr. koolvis, 306 duizend kgr. schelvis, 75 duizend kgr. verscheidene, of in totaal meer dan 7 miljoen kgr. ! Hier dient nog aan toegevoegd 1,775 miljoen kgr. vismeel en 182 duizend liter olie. Op de zoutvisserij bracht de „Zeeland” in 258 dagen visserij, daarbij nog 1,6 miljoen kgr. gezouten vis aan wal met nog 32 duizend liter olie.

Dat maakt samen voor deze 5 vaartuigen een kleine 8 miljoen kgr. of anders uitgedrukt 160 000 bennen ! Deze aanvoer komt ongeveer overeen met de totale aanvoer in onze eigen Oostendse vismijn, IJslanders inbegrepen, van 5 maand. Is het te verwonderen dat men met stockageproblemen zit van diepvriesvis en dat diepgevroren filets van kabeljauw aangeboden worden aan min dan 30 fr. het kilogram !